

Arrest

nr. 117 020 van 16 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij aangetekend schrijven van 21 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De aanvraag om machtiging tot verblijf wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 22 september 2010 ontvankelijk verklaard, doch op 3 oktober 2011 ongegrond verklaard.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 31 oktober 2011 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 maart 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 3 mei 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 31.10.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Kosovo

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij haar aanvraag een paspoort voor op naam van [...] uitgereikt op 29/06/2011 en geldig tot 29/06/2008.

Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2°)

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken [...].

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 13/10/2011) en ter kennis gebracht op 19/10/2011, en dient zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“(i) Grond van onontvankelijkheid

De tweede aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard om reden dat verzoekster een vervallen paspoort op naam van [...] zou hebben voorgelegd, en de nationaliteit van verzoekster derhalve niet wordt bewezen.

Preliminair merkt verzoekster reeds op dat het door haar voorgelegde identiteitsdocument geen paspoort betreft, doch wel een interne IDENTITEITSKAART, vergissing welke op zich reeds wijst op het routineuze karakter van de behandeling van de aanvraag van verzoekster, en vergissing welke op zich genomen reeds constitutief is voor een schending van de materiële motiveringsverplichting.

[ii] Terzake geldende wettelijke bepalingen

De tarzake geldende wettelijke bepalingen zijn de volgende:

[...]

De Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 stelt in art. II.C.I.b:

“b) Identiteitsdocument of vrijstelling

Het nieuwe artikel 9bis stelt a/s algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. (5)

Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn.”

Deze Omzendbrief bindt de administratieve overheden, en deze bepaling geldt per analogiam ook voor de aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter Vreemdelingenwet.

[ii] Schending in casu van de wettelijke bepalingen

Het door verzoekster bijgebrachte identiteitsdocument voldoet aan alle tarzake geldende wettelijke bepalingen, in het bijzonder aan deze van art. 9ter §§2 en 3:

- 1° hij bevat de volledige naam, de geboorteplaats en datum van verzoekster en haar nationaliteit ;*
- 2° hij is uitgegeven door de bevoegde overheid overeenkomstig de Wet van 16 juli 2004;*
- 3° hij laat toe de fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de aanvrager;*
- 4° hij is niet opgesteld op o.g.v. eenvoudige verklaringen van betrokkene zelf*

De Staatssecretaris voegt voorwaarden toe die niet in de Wet voorzien, waar zij de voorwaarde stelt dat het identiteitsdocument nog steeds geldig zou moeten zijn.

De loutere vaststelling dat de identiteitskaart niet meer geldig zou zijn, volstaat niet om de identiteit van verzoekster in twijfel te trekken ; louter door het verlopen van de geldigheidsduur van haar identiteitskaart, wijzigt de nationaliteit van verzoekster niet, net zoals ook de andere identiteitsgegevens van verzoekster niet wijzigen op het ogenblik dat de geldigheidsduur van het paspoort verstrijkt.

De nationaliteit is weliswaar een onderdeel van de identiteit dat onderhevig is aan verandering, maar het loutere verstrijken van de geldigheidsduur heeft geen invloed op de nationaliteit.

En zelfs indien verzoekster sinds het verstrijken van de geldigheidsduur van haar identiteitskaart een andere nationaliteit zou verworven hebben, quod certe non, kan zulks geen aanleiding geven tot de ontvankelijkheid; pas in het kader van de gegrondheidsfase dient bepaald welke nationaliteit verzoekster bezit, teneinde (ten gronde) standpunt te kunnen innemen nopens de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst.

Terzake kan worden verwezen naar volgende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 19 juni 2009 (Ildc Kamer, nr. 28 898, [...]) :

“De kennis van de correcte, actuele nationaliteit is inderdaad van essentieel belang aangezien de gemachtigde van de minister, in het kader van de beoordeling van zijn aanvraag die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, in een tweede fase, moet kunnen beoordelen of bepaalde medische zorgen en voorzieningen beschikbaar zijn in het land van herkomst van de aanvrager. Hierbij vestigt de Raad de aandacht op het feit dat de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gepaard gaat met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Indien een vreemdeling zijn effectieve verblijfplaats heeft in de gemeente waar hij zijn aanvraag gebaseerd op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indient en hij een identiteitsdocument neerlegt hetzij de onmogelijkheid aantoont om het vereiste identiteitsdocument te verwerven en een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte indient, dient zijn aanvraag ontvankelijk te worden verklaard.

In een tweede fase wordt nagegaan of de medische aandoening aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging in het Rijk. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd daar waar hij stelt dat het onderzoek in verband met de mogelijkheid tot medische behandeling in het land van herkomst, in de gegrondheidsfase dient te gebeuren. Nergens blijkt uit uit de wet de voorwaarde dat de vreemdeling zijn actuele nationaliteit dient te bewijzen opdat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk kan worden verklaard. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg een voorwaarde toegevoegd aan de wet door te vereisen “dat betrokkene derhalve een bewijs dient voor te leggen van zijn Oekraïense nationaliteit”. alvorens tot een onderzoek ten gronde over te gaan.”

De vraag naar de actuele nationaliteit heeft derhalve enkel een relevantie in het kader van het gegrondheidsonderzoek, doch niet in het kader van de beslissing nopens de ontvankelijkheid.”

3.1.2.1. De in casu relevante bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

[...]

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

[...]

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

[...].”

In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder de kop “Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof” het volgende gelezen worden:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

In casu diende verzoekster op 31 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voegde bij haar aanvraag, ter staving van haar identiteit in ruime zin, een identiteitskaart uitgereikt door de ‘United Nations Interim Administration Mission in Kosovo’ (UNMIK) op 29 juni 2001 en geldig tot en met 29 juni 2006.

Verweerder verklaarde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoekster haar identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verweerder wijst erop dat de constitutieve elementen van identiteit tevens doelen op de nationaliteit, gegeven dat onderhevig kan zijn aan wijziging. Hij oordeelt dat slechts een vervallen identiteitsdocument is voorgelegd en dat *in casu* de actuele nationaliteit niet afdoende is aangetoond.

Verzoekster wijst er correct op dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt voorgehouden dat zij een paspoort zou hebben voorgelegd. Dit enkele gegeven volstaat evenwel niet om te kunnen besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing wegens schending van de materiële motiveringsplicht. Hiertoe dient verzoekster immers aannemelijk te maken dat deze vergissing een invloed heeft gehad op de genomen beslissing. Zij blijft evenwel in gebreke dit aan te tonen.

Verzoekster betoogt dat het door haar bijgebrachte identiteitsdocument voldoet aan de geldende voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zij stelt hiertoe onder meer dat dit document haar nationaliteit vermeldt. Dit gegeven vindt als dusdanig evenwel geen steun in het voorgelegde identiteitsdocument, nu hierin nergens op uitdrukkelijke wijze de nationaliteit wordt vermeld.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder op basis van een voorgelegde UNMIK identiteitskaart die werd uitgereikt op 29 juni 2001 en reeds is vervallen sinds 30 juni 2006, en die als dusdanig de nationaliteit niet vermeldt, oordeelt dat er onvoldoende duidelijkheid bestaat omtrent de actuele nationaliteit van verzoekster, te meer nu het land waarvan verzoekster voorhoudt de nationaliteit te bezitten op het ogenblik van zowel de afgifte van de UNMIK identiteitskaart als zijn vervaldatum als dusdanig nog niet bestond en zijn onafhankelijkheid nog niet had uitgeroepen. Verzoeksters betoog dat uit het loutere gegeven dat een identiteitsdocument is vervallen nog niet volgt dat de actuele nationaliteit onzeker is en dat een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet indien wordt geëist dat het voorgelegde identiteitsdocument nog geldig zou zijn, vermag geen afbreuk te doen aan de vereiste dat er geen ernstige twijfel mag bestaan omtrent de actuele nationaliteit van de aanvrager. *In casu* doet zich niet enkel de omstandigheid voor waarin het voorgelegde identiteitsdocument is vervallen, doch ook de omstandigheid dat dit document de nationaliteit niet bevat en het voorgehouden land van nationaliteit op dat ogenblik als dusdanig nog niet bestond.

De Raad wijst er verder op dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627). De door verzoekster ingeroepen omzendbrief betreft verder ook een andere procedure en zonder dat blijkt dat het de bedoeling was dat deze ook van toepassing zou zijn op de procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat – zoals hierboven reeds aangehaald – in de situatie waarin verzoekster zich bevindt niet louter de omstandigheid zich voordoet dat het door haar voorgelegde identiteitsdocument is vervallen.

Verzoekster verwijst verder naar een arrest van de Raad om te stellen dat pas in het kader van de gegrondheidsfase dient te worden bepaald welke nationaliteit de aanvrager bezit en dat het gegeven dat de aanvrager mogelijk sinds het verstrijken van de geldigheidsduur van het voorgelegde identiteitsdocument een andere nationaliteit heeft verworven geen aanleiding kan geven tot de onontvankelijkheid van de aanvraag. De vaststelling dringt zich evenwel op dat verzoekster niet langer dienstig kan verwijzen naar het door haar aangehaalde arrest van de Raad, nu dit arrest door de Raad van State werd vernietigd bij arrest met nummer 209.878 van 21 december 2010. De Raad van State stelde hierbij onder meer vast dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest met nummer 193/2009 van 29 november 2009 de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft en dit omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt verder dat artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat een document dient voor te liggen waaruit de nationaliteit van de aanvrager, als constitutief element van zijn identiteit, blijkt. Bij ernstige twijfel omtrent de actuele nationaliteit van de aanvrager kan de aanvraag in toepassing van artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet wel degelijk onontvankelijk wordt verklaard (naar analogie met RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat verweerder tot zijn beslissing is gekomen met miskenning van artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel kan niet worden weerhouden ter nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

“1.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid het door haar geschetste vertrouwen zo mogelijk wordt gehonoreerd.

Meer concreet behelst het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten; alle rechtssubjecten moeten immers kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van overheidswege.

Aldus dient te worden aangemerkt dat zowel het rechtszekerheids- als vertrouwensbeginsel een duidelijke waarborgfunctie omvatten naar de rechtsonderhorigen toe.

In casu is het vertrouwensbeginsel manifest geschonden door de Staatssecretaris.

2.

Essentieel gegeven is de beslissing van de Staatssecretaris dd. 22 september 2010 waarbij de eerste aanvraag van verzoekster dd. 21 juni 2010 o.g.v. art. 9ter ontvankelijk werd verklaard. zondermeer ontvankelijk werd verklaard.

Bij de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf werd door verzoekster een identiek identiteitsdocument voorgelegd, nl. de Kosovaarse identiteitskaart uitgereikt op 29 juni 2001, met geldigheidsduur tot 29 juni 2006. (stuk)

Deze identiteitskaart was m.a.w. ook reeds vervallen op het ogenblik van het indienen van de eerste aanvraag en bij het nemen van een beslissing m.b.t. deze eerste aanvraag.

Het kan niet worden ingezien om welke reden de identiteitskaart destijds wél werd aanvaard als bewijs van identiteit (c.q. nationaliteit) en thans plots niet meer.

De terzake geldende wettelijke bepalingen waarnaar de Staatssecretaris verwijst, de parlementaire voorbereidingen en de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof zijn sedertdien niet gewijzigd...

Ondanks het voorhanden zijn van identieke stukken en het ongewijzigd blijven van de terzake geldende reglementering c.q. rechtspraak, komt de Staatssecretaris tot twee fundamenteel verschillende beslissingen, zonder dat hiervoor een aannemelijke reden bestaat.

Door thans plots te stellen dat het identiteitsdocument van verzoekster niet kan worden aanvaard als bewijs van identiteit, handelt de Staatssecretaris manifest in strijd met de gecreëerde verwachting dat haar identiteitsdocument een geldig identiteitsdocument is in de zin van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Dit identiteitsdocument werd immers bij de eerste aanvraag - toen was geldigheidsduur van dit document ook reeds verstreken- wél beschouwd als geldig identiteitsdocument.

Aangezien de Staatssecretaris onbetwistbaar een standpunt heeft ingenomen dat dat redelijkerwijze niet kon worden voorzien, is de bestreden beslissing manifest strijdig met het rechtszekerheidsbeginsel c.q. vertrouwensbeginsel.

De houding van de Staatssecretaris is ten andere manifest onredelijk; ten bewijze van het kennelijk onredelijk karakter van de beslissing kan worden verwezen naar hetgeen hoger uiteengezet."

2.2.2.1. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoekster wijst op de door haar op 21 juni 2010 reeds ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die op 22 september 2010 ontvankelijk werd verklaard doch op 3 oktober 2011 ongegrond werd verklaard. Zij stelt dat zij bij deze eerdere aanvraag hetzelfde – vervallen – identiteitsstuk uitgereikt door de UNMIK voorlegde.

De Raad merkt evenwel op dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op het ogenblik van het indienen van zowel de eerste als de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormelde wetsbepaling, voorzag in een vrijstelling van de verplichting om de identiteit aan te tonen voor de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeksters asielaanvraag pas op 27 januari 2011 werd afgesloten door de Raad. In haar aanvraag van 21 juni 2010 wees verzoekster ook uitdrukkelijk op voormelde vrijstelling en het gegeven dat zij op dat ogenblik een hangende asielprocedure had. Er kan aldus niet worden vastgesteld dat in het kader van verzoeksters eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de door haar voorgelegde vervallen UNMIK-identiteitskaart werd aanvaard als voldoende bewijs van de identiteit in ruime zin. Er blijkt dan ook niet dat zij zich in huidige procedure dienstig kan beroepen op een gecreëerde rechtmatige verwachting dat haar vervallen identiteitskaart van de UNMIK zou worden aanvaard als afdoende bewijs van identiteit overeenkomstig artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. Op deze grond kan, gelet op hetgeen voorafgaat, evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel worden weerhouden. Voor het overige wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS